

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Ἀπασαι αἱ παραστάσεις προέρχονται ἐκ τοῦ ψηφιδωτοῦ τῆς «Γεννήσεως» τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκά Βοιωτίας (XI Αἰών).

- 1) Δραχμαὶ 2.—
Οἱ Ποιμένες.
- 2) Δραχμαὶ 6.—
Ἡ Γέννησις.
- 3) Δραχμαὶ 4,50
Οἱ Μάγοι.

ΠΟΣΟΤΗΤΕΣ

ΑΞΙΑΙ	ΤΕΜΑΧΙΑ
Δραχμαὶ 2	2.700.000
Δραχμαὶ 4,50	1.700.000
Δραχμαὶ 6	600.000

ΛΟΙΠΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Σχεδιάσις ἐκ τοῦ ψηφιδωτοῦ τῆς κλάσεως δραχ. 2 τοῦ Χαράκτου Γ. Βελισσαρίδη τῶν δὲ λοιπῶν τοῦ Ζωγράφου Π. Γράββαλου.

ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ 31 × 43,5 χιλιοστά, εἰς φύλλα τῶν 50 τεμαχίων.

ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΚΤΥΠΩΣΕΩΣ: Πολυχρωμία Offset.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ: «Γραφικαὶ Τέχναι» «Ἀσπιώτη-Ἑλκα» Α.Ε. Ἀθήναι.

ΠΩΛΗΣΙΣ: Ἀπὸ τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1970 μέχρι καὶ τῆς 4ης Μαρτίου 1971 πλὴν ἐὰν ἤθελον ἐξαντληθῇ ἐνωρίτερον.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ: \$ 1 = 29,85.

ΦΑΚΕΛΟΙ ΠΡΩΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Ἡ Φιλοτελικὴ Ὑπηρεσία θὰ ἐκδώσῃ ἐπίσης φακέλους πρώτης ἡμέρας κυκλοφορίας. Ἐκαστος φακέλος θὰ φέρῃ καὶ τὰ τρία γραμματόσημα τῆς σειρᾶς, ἐσφραγισμένα δι' ἀναμνηστικῆς σφραγίδος καὶ θὰ διατίθεται εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν τῶν ἐπ' αὐτοῦ γραμμῶν, ἥτοι ἀντὶ δραχμῶν 12,50.—

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὁ Ὅργανισμὸς Ἑλληνικῶν Ταχυδρομείων—«ΕΛΤΑ» ἀπεφάσισεν ὅπως, τὰ ἀπὸ 1.1.1970 ἐκδοθέντα καὶ ἐφεξῆς ἐκδιδόμενα γραμματόσημα οἵασδήποτε κατηγορίας, ἰσχύουν διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν Ταχ/κῶν τελῶν ἐπ' ἀόριστον χρονικὸν διάστημα.

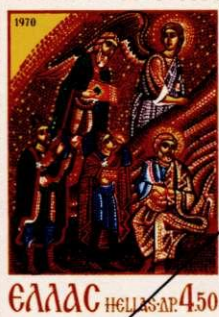
Τοιαῦτα παραμένοντα τυχὸν ἀδιάθετα εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ὑπηρεσίας μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς πωλήσεώς των καταστρέφονται διὰ πυρός.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΜΟΥ
ΟΔΟΣ ΑΠΕΛΛΟΥ 1
ΑΘΗΝΑΙ (Τ 111)

ΣΕΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ
«ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ»

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει ὑμνήσει τὰ Χριστοῦγεννα μὲ δύο ἐξαιρετικούς τρόπους. Ὁ πρῶτος ἀνάγεται στὴν ἐκκλησιαστικὴ ποίηση καὶ ὁ δεύτερος στὴν Βυζαντινὴ τέχνη.

Στὸν πρῶτο κύκλο μεγαλόπνευστοι ὑμνογράφοι ὅπως κυρίως ὁ Ρωμανὸς ὁ Μελωδός, ὁ Ἰωάννης Δαμασκηνὸς καὶ ὁ Κοσμάς, ἔχουν συνθέσει ἄριστους μελωδικούς ὕμνους ποὺ ψάλλονται εἰδικὰ κατὰ τὰ Χριστοῦγεννα.

Στὸν δεύτερο κύκλο τὸ θέμα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ παρουσιάζεται πολὺ συχνό, ἰδίως στὶς τοιχογραφίες καὶ στὰ μωσαϊκὰ τῶν Βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν.

Παράλληλα ὅμως τὰ Χριστοῦγεννα στὴν Ἑλλάδα συνοδεύονται μὲ μιὰ μεγάλη σειρά λαϊκῶν ἐθίμων, ποὺ εἶναι παλαιὰ καὶ ξεχωρίζουν κυρίως γιὰ τὸν ἀγροτικὸ καὶ τὸν ποιμενικὸ χαρακτῆρα τους.

Ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ὁμάδες ἀπὸ μικρὰ παιδιά ἐπισκέπτονται τὰ σπίτια καὶ τραγουδοῦν τὰ λεγόμενα Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα. Σ' αὐτὰ, ἀφοῦ ἀρχίζουν μὲ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, προχωροῦν ἔπειτα σὲ ἐπαίνους γιὰ τὸν οἰκοδεσπότη καὶ τοῦ εὐχονται νὰ εἶναι πολὺ σπουδαῖα τὰ ἀποτελέσματα τῆς γεωργικῆς σπορᾶς ποὺ ἐκείνος ἔκαμε, ὥστε νὰ ἀκολουθήσῃ πλοῦσιος ὁ θερισμός. Ὅταν τὰ παιδιά ἐπισκέπτονται σπίτια ποιμενικά, στὰ τραγούδια τους μιλοῦν γιὰ τὴ στάνη ποὺ ἔχει ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ τὴν περιγράφουν ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ χιλιάδες πρόβατα καὶ γίδια ποὺ ἔχουν γεμίσει τὸ βουνὸ καὶ τὸν κάμπο.

Ἐξ ἄλλου οἱ γυναῖκες στὰ σπίτια πλάθουν τὰ «Χριστόψωμα» ὅπως τὰ ὀνομάζουν. Αὐτὰ εἶναι μεγάλες πίττες καὶ πάνω σ' αὐτές, σὰν ἀφιέρωματα στὴ μεγάλη ἑορτῇ, προσθέτουν μὲ ζυμᾶρι σχέδια ποὺ παριστάνουν τὸ ἀλέτρι καὶ τὸν ζυγὸ τῶν βοδιῶν ποὺ ἐργάσθηκαν στὴ σπορὰ, ἐνῶ σὲ ἄλλο τμήμα σχεδιάζουν τὸν μεγάλο σωρὸ τοῦ σιταριοῦ ποὺ θὰ ὑπάρξῃ κατὰ τὸν προσεχῆ θερισμό. Στὶς ποιμενι-

κὲς οἰκογένειες οἱ γυναῖκες προσθέτουν μὲ ζυμᾶρι στολίδια ποὺ δείχνουν τὰ πολλὰ ἄρνια ποὺ θὰ γεννηθοῦν ἐκείνη τὴ χρονιά.

Τὸ φαγητὸ τῶν Χριστουγέννων ὀνομάζεται «τῆς Παναγίας τὸ τραπέζι». Καὶ κάθε περαστικὸς ἀπὸ τὸ σπίτι πρέπει ἀπαραίτητα νὰ συμμετάσχη. Ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔθιμο τῆς φιλοξενίας σὲ ὅλους γενικά, ἔχει προέλθει καὶ ἡ συνήθεια στὰ σημερινὰ ἀστικά κέντρα νὰ γίνονται ἀμοιβαίες ἐπισκέψεις.

Τὸ κυριώτερο ὅμως, καὶ ἀσφαλῶς τὸ ἀρχαιότερο, Χριστουγεννιάτικο ἔθιμο στὴν Ἑλλάδα ἀνήκει στὸν κύκλο τῆς Πυρολατρίας. Σὲ ὅλα τὰ ἀγροτικά σπίτια συνηθίζουν νὰ διαλέγουν ἕναν μεγάλο ξερὸ κορμὸ δένδρου, τὸν ὀνομάζουν «Χριστόξυλο» καὶ τὸν ἀνάβουν τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς γιὰ νὰ καίη συνεχῶς ὁλόκληρη τὴ νύχτα. Σήμερα οἱ χωρικοὶ δικαιολογοῦν τὸ ἔθιμο τοῦτο, λέγοντας ὅτι γίνεται γιὰ νὰ ζεσταθῇ ὁ νεογέννητος Χριστὸς καὶ ἡ Λεχώ Παναγία. Παλαιότερα ὅμως εἶχαν τὴν πεποίθηση ὅτι κανένα κακὸ δὲν πρόκειται νὰ βλάψῃ οὔτε τὸ σπίτι οὔτε καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, ἐνὸς θὰ καίη ἄσβηστη μέσα στὸ σπίτι ἢ φωτιά. Εἰδικὰ μάλιστα οἱ δαίμονες τοῦ Δωδεκαημέρου, οἱ παράξενοι «Καλικάντζарοι» τὸν νεοελληνικοῦ λαοῦ, καταλαμβάνονται ἀπὸ μεγάλο τρόμο μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν προστατευτικὴ φωτιά.

Δὲν διαπιστώνουμε λοιπὸν τῶρα τὴν ὑπαρξὴ μόνου ἑνὸς ἀρχαίου νεοελληνικοῦ ἐθίμου, ἀλλὰ καὶ καταννοοῦμε γιατί στὴν ἀρχαία Ρώμη ἀνησυχούσαν πάρα πολὺ, γιὰ νὰ μὴ σβῆσῃ ποτὲ ἡ φωτιά ποὺ ἔκαε μέσα στὸ νὰ τῆς θεᾶς Ἑστίας. Ὅσο διαρκούσε ἡ φωτιά ἐκείνη, τότε ἡ Ρώμη βρισκόταν προστατευμένη. Συνέβαινε δηλαδὴ τὸ ἴδιο ποὺ συμβαίνει μὲ τὴ Χριστουγεννιάτικη φωτιά στὰ σπίτια τῶν Ἑλλήνων χωρικῶν. Ὅσο ἡ φωτιά καίει μέσα στὸ σπίτι, τόσο ἡ οἰκογένεια μπορεῖ νὰ ζῇ ἐξυγιασμένη. Βλέπομε λοιπὸν καθαρά ὅτι ὁ πανάρχαιος καὶ ἀλεξίκακος μεσογειακὸς χαρακτήρας τῆς φωτιᾶς παραμένει στὴ νεώτερη Ἑλλάδα, στὸ ἔθιμο τῆς νύχτας τῶν Χριστουγέννων, αἰώνιος καὶ ἀκατάλυτος.

ΚΩΣΤΑΣ ΡΩΜΑΙΟΣ